

řízením nesporným a proto vyloučeno rozhodnouti o nároku pořadem práva. Odporovalo by zásadám procesní hospodárnosti, kdyby pořadem práva, sporem, měl býti dobýván nárok, který jiným způsobem daleko rychlejším a v zákoně výslovně ustanoveným, v tomto případě podle zásad exekučního řízení může býti vymožen, an o exekučním návrhu v tomto případě rozhoduje soudce na základě exekučních spisů bez slyšení stran. Názor odpůrcův, že žalobci jako vlastníku přísluší právo, kterou cestu chce voliti k dosažení práva, není v tomto případě správným, poněvadž exekuční řád v § 156 a 349 ex. ř. ustanovuje postup, jímž žalobcův nárok má býti vymáhán, by vyklizení vydraženého domku žalovanými jako dlužníky bylo provedeno. Poněvadž v tomto případě jest pořad práva nepřipustným, bylo o odvolání žalovaných rozhodnuto jak uvedeno podle ustanovení § 478 první odstavec c. ř. s., rozsudek a řízení předcházející počínajíc vyřízením žaloby zrušeny pro zmatečnost.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekursu nelze přiznati oprávnění. Nepřipustnost pořadu práva po rozumu § 477 čís. 6 c. ř. s. jest tu nejen, když věc vůbec před soudy nepatří, nýbrž i, když jest nárok vyřídití v jiném řízení než v řízení podle civilního řádu soudního. Pořad práva jest tedy též vyloučen, jde-li o nárok, který jest vyřídití v řízení exekučním. V projednávaném případě jde o takový nárok. Rekurent domáhá se žalobou na dřívějších vlastnících domku jeho odevzdání a vyklizení z důvodu, že jest vydražitelem domku, že splnil dražební podmínky a že žalovaní následkem toho jsou povinni domek mu odevzdati a vykliditi. Podle § 156 druhý odstavec ex. ř. vykoná se po splnění dražebních podmínek odevzdání vydražené nemovitosti s případným jejím vyklizením podle ustanovení § 349 ex. ř. Vydražiteli po splnění dražebních podmínek přiznává se tu vykonatelný nárok. Zažalovaný nárok patří na řízení exekuční a pořad práva jest nepřipustný.

Čís. 8619.

Zřekl-li se vymáhající věřitel vedení exekuce vůbec, jest nepřipustnou nejen exekuce, která tehdy již byla zahájena, nýbrž každá exekuce, která by byla budoucně zahájena jiným exekučním prostředkem.

Z exekuce vnučenou správou nemovitosti nevyplývá pro dlužníka o sobě nebezpečí nenahraditelné nebo těžce nahraditelné škody ve smyslu § 44 ex. ř.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1929, R I 1039/28.)

Návrhu dlužníka na odklad exekuce vnučenou správou s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y: Povinná strana podala u prvního soudu žádost za odklad exekuce s po-

ukazem na obsah žaloby C 49/28 a na její konečnou prosbu. Z obsahu této žaloby jest patrné, že si povinná strana vyhrazuje právo domáhati se žalobou výmazu pohledávky 41.510 Kč s přísl., zjištěné vykonatelným rozsudkem krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 22. srpna 1927, č. j. Ck II 71/27 a poněvadž prý vymáhajícímu věřiteli jednak nic nedluhuje, jednak týž se exekuce vnucenou dražbou nemovitosti vzdal, domáhá se soudního výroku, že se exekuce vnucenou dražbou nemovitosti k vydobytí vykonatelné pohledávky 41.510 Kč prohlašuje nepřipustnou a se zrušuje. Tuto žalobu bylo by lze podřaditi pod ustanovení § 42 čís. 5 ex. ř., ano jiné ustanovení téhož § 42 ex. ř. vůbec v úvahu nepřichází. Odklad exekuce lze povolit jen z důvodů vypočtených taxativně v § 42 ex. ř. Poněvadž, jak shora uvedeno, žaloba č. j. C 49/28 týká se jen exekuce vnucenou dražbou a nikoliv vnucenou správou, nemůže se povinná strana vůbec žaloby té dovolávati pro exekuci, o niž tu jde, zvláště když onou žalobou nedomáhá se žalobce, že každá exekuce jest nepřipustná. Neodpovídá tudíž zákonu, když první soudce odklad exekuce vnucenou správou povolil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud má sice pravdu v tom, že se stěžovatel v žalobě C 49/28 domáhá jen toho, by za nepřipustnou prohlášena a zrušena byla exekuce vnucenou dražbou nemovitostí tam blíže poznačených zahájená pro vykonatelnou pohledávku vymáhajícího věřitele 41.510 Kč, leč přehlíží, že v době podání této žaloby byla vymáhajícím věřitelem pro tuto pohledávku zahájena jen tato exekuce a že stěžovatel v oné žalobě žalobní nárok opírá o to, že vykonatelný rozsudek o této pohledávce přišel k místu bez jakéhokoliv skutečného právního podkladu jen smluveným jednáním na oko a že se vymáhající věřitel důsledkem toho zavázal, že na základě rozsudku toho nepovede proti stěžovateli vůbec exekuce. Záleží tedy hlavně na tomto žalobním důvodu, neboť, prokázalo-li by se, že se vymáhající věřitel tímto způsobem vedení exekuce vůbec zřekl, činil by tento závazek nepřipustnou nejen exekuci, která tehdy již byla zahájena, nýbrž každou exekuci, která by budoucně byla zahájena jiným exekučním prostředkem. Že se v žalobním návrhu žádá jen zrušení oné exekuce, nepadá tedy na váhu, neboť stěžovatel může žalobní návrh rozšířiti i na zrušení této další proti němu zahájené exekuce. Přes to však nelze dovolacímu rekursu vyhověti, neboť § 44 ex. ř. váže povolení odkladu exekuce dále na podmínku, že by další vedení exekuce mohlo povinnému přivoditi nenahraditelnou nebo těžce napravitelnou majetkovou újmu. V tomto případě jde o exekuci vnucenou správou, která podstatu dotyčné majetnosti přímo sama nezasahuje, nýbrž zabírá pouze užítky z ní těžené. Z povahy tohoto exekučního prostředku nevyplývá tedy, že by dalším vedením exekuce musila pro povinného (stě-

žovatele) povstati nenahraditelná nebo těžce nahraditelná škoda, a ježto stěžovatel ani v návrhu pro tento předpoklad bližšího odůvodnění nepodal, neděje se mu křivda, když mu byl rekursním soudem odepřen odklad exekuce.

Čís. 8620.

Pojištěnec domáhající se náhrady škody musí prokázati, že nastala škodná událost (vloupání, krádež), že mu vzešla škoda a že škoda jest v příčinné souvislosti s pojištěnou škodnou událostí. Na pojišťovateli pak jest, by dokázal důvod sprostňující ho povinnosti k odškodnění.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1929, Rv I 592/28.)

Žalobce pojistil u žalované zboží proti škodě vloupáním. Žalobce oznámil žalované, že se mu z obchodu ztratily dva svazky persiánu v ceně 6.900 Kč, a žádal o náhradu. Pojišťovna odepřela vyplacení náhrady s odůvodněním, že nejde o škodu vloupáním. I domáhal se žalobce na žalované zaplacení žalobou, o niž tu jde. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Nesprávné právní posouzení věci spatřuje odvolatel v tom, že první soud přistoupil na názor žalované strany, která tvrdila, že jest povinna nahraditi žalobci škodu jen, prokáže-li, že se krádež stala vloupáním. Jde tedy o to, kdo a pokud jest povinen dokazovati krádež vloupáním. Pojišťovací smlouvou zavazuje se pojišťovna nahraditi škodu, která pojištěnci vznikla z pojištění škodné události. Již z toho vyplývá rozdělení průvodního břemena mezi stranami. Pojištěnec, domáhaje se náhrady škody, musí prokázati, že mu nastala škodná událost, že nastala škoda a že škoda jest v příčinné souvislosti s pojištěnou škodnou událostí. Z toho dále plyne, že v souzeném případě žalobci jako pojištěnci náleželo a náleží prokázati, že došlo k vloupání, jak je vysvětluje čl. 1 pojišťovacích podmínek. Náleželo tedy žalobci, by prokázal, že se stala krádež vloupáním. Další podrobnosti, zejména udání o osobě, která se vloupala do místnosti, ovšem prokazovati nemusí. Z těchto úvah plyne, že žalobce měl dokázati, že se někdo, ať to byl kdokoli, vloupal do místnosti pojištěnce a že ukradl pojištěné kožišiny. Této povinnosti však žalobce nedostál a neprokázal tudíž základ svého žalobního nároku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, opřené o dovolací důvod podle čís. 4 § 503 c. ř. s., jest bezdůvodné, neboť sporná věc posouzena byla v napadeném rozsudku po právní stránce zcela správně, a proto dovolací soud sdílí a schvaluje věci i zákonu vyhovující důvody soudu druhé stolice. Pojistníkovovo právo na náhradu utrpěné a pojištěním kryté škody zakládá se na tom, že na-